

Εβόλ! με γίλοια και με κούβουνα
 Ένας τάρνι κι' άλλος τ' αμνί,
 τὸ βάζουν μέσα σὲ μια κούβουνα
 κι' ἀρχίζουν ὕμνους και κἀνε νῆνι.

Γλυκοκοιμήσου, μαρὸ τοῦ Κόντη,
 νὰ μεγαλώσης, νὰ βγάλῃς δόντι,
 γλυκοκοιμήσου νὰ γίνῃς τῆλινα,
 νὰ ξεπαράσης τᾶλλα σ'τὰ λόγια.

Γλυκοκοιμήσου, χρυσὸ παιδί,
 και νὰ ἔκνησῃς μ' ἔλρη κλαδί.
 Οὐδ' ἀστριγγίλει τὸ μπασαρδέλι,
 μεταρροβίσεις και τοῦτε θέλει.

Γλυκοκοιμήσου και κἀνε νῆνι
 νὰ μεγαλώσουν νονοί σου νῆνοι,
 νὰ τρέξῃ κόσμος μ' ἀίσθημ' ἀγόνι
 νὰ προσκνήσῃ τὸ νεογόνι,
 κι' ὅλοι νὰ σκούζουν ἀπὸ κόμμα ζῆτω,
 μεταρροβίσεις νοῦμερο τρίτω.

Και τότε φορηθῆσονται τὰκούοντα τὰ πλῆθη
 μὴ εἶπεν ὁ Παπποῦς φανῆ μὲ κρᾶνος και σκαλιαν,
 ὡς τοῦ βροντῶντος Ἐκτοροῦ τὸ τέκνον ἐφορήθη
 σὺν εἰς τὸν πατέρα του μὲ περικεφαλιαν.

Τότε βλαστῶσι πλοῖον κι' εἰς φαλακροῦς μαλλί
 κι' εἰς γίλωτες λυθῆσεται καθίνας ἀραλός,
 τότε Προφήτης ἕλθων ἐν ἰστῶν προβαλεῖ
 τὸ παρελθόν και τὸ παρὸν μαντεύων ἀσφαλός.

Καλῶς σωθῆς κι' ἀλάθαστος εἰς τὰ προφητικά του,
 οὗτος ὁ ἴμπετος και ἄρχῃς τὰ μούτρα τὰ δικά του,
 καπὶσὶ εἰς τὸν Περικλῆ, ἀντῆρου λατρευτοῦ,
 κι' ὀστεροῦ τ' αἰμαίκο μὲ στου και κόντρα φτοῦ.

Οὗτος πρὸς εἶ σοι και νῦν, Ἀρίελε κακομοῖρη,
 πῶς κάποιος ἔβλεψεν και τοὺς ὀπὸ μὲ ξύλο νὰ μᾶς δείρη.

Τοιαῦτα κι' ἄλλοι σαμπούνα μετὰ Χριστὸν Προφήτης
 ἴσταν ἔρχετ' Ἐσραῖαν τὸν Ἀθηνῶν πολιτης,
 ὁ Περικλῆς ἡ λῆρα,
 τὸν ἁρσῶν φοβῆρα.

**Πρόγνωση ἑτήλια
 Ἀργελο - Φασουλα.**

Ἐκείνω τότε τῷ καιρῷ πᾶς Κόντης Καρμαζῆς
 περιόδουσι πομπῶδες τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος,
 και κῶμ' ἐξεγερθῆσονται και ὄμοι και χωριά,
 ταξίδια μεταρροβιῶτων, βαλλίταις και μπαουλα,
 ἐκείνης γιὰ τὴν Ροῦμελί κι' αὐτῶς γιὰ τὸν Μορῆ,
 κατὰ ξηρὰν και θάλασσαν ναυτία κι' ἀναγούλα.

Ἐκείνω τότε τῷ καιρῷ τῶν ἰστῶν, τῶν ὄρων,
 σωτήρας συναντήσουσιν ἀλλήλους καθ' ἑδῶν,
 Ὅρα καλῆ σου, και ποῦ πῆς; ἐκεῖ ποῦ πῆς και οὐ
 νὰ τοὺς τὰ πῶ φοροῖ.

Ἱεραπόστολοι παντοῦ μὲ Διδογῆσανος σῆμα,
 πᾶς λίθος κρῶς και βουδὸς πρόχρονον ἔσται θῆμα,
 κι' εὐαγγελίζοντες χαρὰν ἀνοίξουσι τὸ στόμα
 λογάδας τῆς πολιτικῆς,
 και σίελοι ρητορικῆς
 ποτίσουσι κι' ἀρδύσουσι τὸ οὐρανῶνιον χωρῆ.

Ἐκείνω τότε τῷ καιρῷ,
 ποῦ θὰ βρεθῆ και τὸ νερό,
 κι' Ἀρβίλοι Κυβερνητικοὶ
 γυρίζοντες ἰδῶ κι' ἐκεῖ
 σαλπύσουσι πρὸς χᾶσαντας κι' ἀφόνους ἄλλοις
 νῆαν οὐρανοποιήσιν τῆς Τουρκομαχῶ γῆς.

Τότε, ποῦ γῆτος ἀφόνος κι' εἰς πέτρας θὰ βλαστᾶν
 κι' αὐτὰ θὰ βλέπῃς τῆλινα κι' ὁ πετεινὸς νὰ κἀνη,
 ἐνωτισθῆσονται φωνῆ τῆς γῆρας καθορῆται,
 βῶσαν πρὸς πολλούς:
 εἰγὼ τοὺς ἐλευθέρωσα διὰ παντός τοὺς Κρήτας,
 εἰγὼ τοὺς Θεσσαλοῦς.

Και Προφήτᾶνακτα κυττᾶ
 τὸν ξύλινον ὀμιλητήν,
 και μπακαροῦνι ὄνακτα
 Διδάσκαλον και ἰσθητήν.

**Και καμψόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Ὁ φίλτατος ὁ Μπίλλος, γιὰ τῆς γιαντῶν ὀβολίει,
 ἦρε τὴν Κλεπάτραν, κόρην Ἰωαννίδη,
 νῆαν χαριτωμένην, λίαν περικαλλῆ,
 κι' εἰς τῆς Ἀλεξανδρείας, σ'τοὺς γάμους μᾶς καλεῖ.
 Μὰ κι' ὁ εῤωμῶς μακροδὸν θεμαῖς εὐχῆς τοὺς στέλλει
 κι' ἔλ' ἡ ζωῆ των νῆαν γίλοια, χαρὰ και μέλι.

Τὸν Κόσμον μας, τὸν Παιδικόν,
 τὸ νέον Περιοδόν,
 ποῦ μὲς ἴστη Πόλι Ἄγναινε
 και μέλλον τὸ προμείνει,
 τὸ συνιστᾶ θεμιτάτα κι' ὁ Φασουλῆς ὁ κἀκῆτης,
 Δεσπότης ὁ διευθυντής, Δεσπότης ὁ συντάκτης.

Εἰς τ' Ἀρσῶνιον ἀνίγρου Γαλακτομαζῆον πρώτης
 Κόρακα τοῦ Χαραλάμπη
 ποῦ μὲ τὸση πάστρα λῆμπε,
 και προσέρχεται καθίνας εὐγενῆς γαλακτοπότης.
 Ἐρίσκει ὀμως και μονογῆσσα και τῆς ὄρας Λουκουμάδες,
 ποῦ τὴν γλύκα των σ'τὸ στόμα θὰ τὴν νοιώθῃς ἐβδομάδες.

Στὸν Πειραιᾷ θὰ βρεθῆ κονιάκ ἐξακουσίμω,
 κονιάκ ἀπὸ μοσχάτα σταφύλια καμωμένο,
 κονιάκ τοῦ Μπαρμπαριστοῦ, κονιάκ ποῦ κῆρι δίνει
 και δῶναμει και χρώμα σ' ἐκείνον ποῦ τὸ πίνει.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ἔλο μέτρα και ρυθμῆς
 σ'τῶν Πινაკωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμῆς.